

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123589392/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

kastello, der ligger ude i Havet paa en fremspringende Klippe af kolossale Lavablokke. Seks mægtige Fjældstykker, nogle af dem formelige Smaaøer, beskylles udenfor denne maleriske Ruin af Middelhavets Bølger. Det er de „cyklopiske Klipper“, hvormed Polyphem saluterede Odysseus til Afsked, og i en af de Huler, der vender ud imod Havet, mellem Kystens vilde øde Lavamasser, var det altsaa, at de stakkels Grækere blev spiste, og at Odysseus hævnede sig paa Poseidons tølperagtige Søn. *Sic fata est!* Men hvor stor Homér egentlig er, følte jeg aldrig stærkere end her, hvor jeg havde Dramaets fuldstændige Dekoration for Øje, og her fik for første Gang Odysseus mytiske Figurer ret Kød og Blod i min Bevidsthed, ligesom det i de skotske Bjerge er hændet mig ved Makberth og Lear.

Da jeg ud paa Eftermiddagen havde min Skitse færdig, vandrede jeg med min Bagage paa Nakken hen ad den støvede strada rotabile videre til Catania, for dér at træffe sammen igen med min Rejsesfælle S., der imidlertid skulde have afgjort sine Affærer. Det var næsten ganske hjemligt oven paa de bestandige Bjergture at gaa ned ad den slagne Landevej. Bønderne, jeg mødte fra Siettelandets omliggende Landsbyer, saa' ogsaa langt fra saa røveragtige ud som deres Landsmænd i Bjergene. Alle var klædte med Omhu, og medens nogle red paa broget udstaferede Æsler, jøllede andre med lystige Hilsener forbi i tøhjulede, med Heigenbilleder overmalede Gigger, der blev trukne af kraftige Muldyr, som gerne havde en hel Galanteributik af Kvaster, Bjælder og Spejle fordelt omkring paa Seletøjet. Vejen var paa flere Steder hugget igennem de gamle Lavamasser, der lige fra Ætnas Top og ned til Havet bedække Sletten i mange Miles Omkreds. Oven paa den ældste Lava ser man da Muldjord, over denne kommer igen Lava, saa igen Muldjord, og saa fremdeles i mange Lag. „For Tiden er der Jord oven paa Lavaen,“ plejer Befolkningen at sige. Denne lille Skorpe Jord er det da, som frembringer den Yppighed og bugnende Fylde, der har gjort Katanasletten til en af de rigeste og berømteste i Italien; og som et Eksempel paa, at det materielle Velvære her som overalt medfører den mere udviklede Kultur, mødte jeg — jeg tror for første Gang paa Sicilien — en lille Pige, der gik og læste i en Bog.

Ud paa Aftenen kom jeg til Catania, hvor jeg efter Aftale traf min Ven i „Grande Albergo“, et kolossalt Hotel, der ejedes af en overordentlig gemyttelig Sweitzer, med hvem vi passiarede Aftenen bort ved Vinflasken.

Det første, mit Øje faldt paa, da jeg den næste Morgen vaagnede, var til min glædelige Overraskelse det rygende Ætna, idet mit Vindue, eller rettere min Balkondør, var bleven staaende aaben om Natten. Jeg udregnede netop, hvor længe man vilde være om at naa op

til det øverste Krater, da S. i det samme traadte ind og gjorde en brat Ende paa mine Beregninger ved at meddele mig, at der til en Ætnatur vilde medgaa mindst tre Dage, især paa denne Aarstid (den tidligste Del af Sommeren), da Sneen endnu laa langt nede paa Bjerget, og han underrettede mig tillige om, at hans Tid ikke tillod ham at ledsøge mig, i Fald jeg havde bestemt mig til denne Udflugt. Jeg opgav altsaa som god Kammerat Tanken herom, saa meget mere, som jeg i al Beskedenhed sagt var Kunstner nok til hellere at ville glæde mig ved paa Afstand at betragte Bjergets smukke Linjer, end efter engelsk Manér vade omkring i Sne og Aske for at kunne sige, at jeg havde været der. Efter Frokosten kørte vi da hen til Katantias berømte Benediktinerkloster, et af de største i Verden. Det indtog et helt lille Kvarter af Byen, og var omgivet af hvælvede kolige Buegange og Haver, hvor Staturer og de dejligste Blomster prangede i Forening. Vi vandrede gennem de uendelige Korridorer og lod os af en Katanienser, der var en bekendt af S., fortælle om den næsten utrolige Luktus, der havde hersket indenfor disse uanselige Celledøre, hvor hver Munk i sybaritisk Velleevnet fortærede sin aarlige Indtægt, der i Glansperioden skulde have beløbet sig til henved 300,000 Rdlr. Om de hellige Fædres Smag og Intelligens fik man imidlertid en meget daarlig Mening ved at besøge det store Raritetsgalleri, som fornemlig bestod af slette Malerier, klodsede Nippsager og vægte Antikviteter, tillige med Misfostre i Spiritus, Krokodiller, Slangor og Aber i unævnelig Mængde. Den egentlige Klosterhave ligger bagved den uhyre Bygning og er anlagt oven paa den Lavestrøm, der en Gang ved en voldsom Eruption af Ætna truede den hele By med Undergang, men netop var saa høfig, man kunde gerne sige devot, at stænde her foran Klosters hellige Mure.

Gennem de solhede, brændende Hovedgader, hvor Siciliens ældste og nyeste Adel har opført sine fængselsagtige Paladser, kørte vi til det romerske Teater, hvoraf omtrent en Tredjedel er udgravet, medens Resten desværre endnu ligger skjult under Lavaen og de oven over byggede Huse. Med en af disse snakkesalige Ciceroer, som man ikke engang kunde købe sig fri for, steg vi gennem nogle Baggaarde ned ad en bred Lavatrappe og kom derpaa gennem tre Gallerier dybt under Jordens Overflade til den egentlige Tilskuerplads, hvis Marmorbænke hist og her var restaurerede med tilhugne Lavaffiser. Oven paa selve Scenen havde den moderne Tids Barbarer ladet sine klodsede Bygninger opføre, og man saa' netop kun Begyndelsen af Parterrets Marmorgulv, hvorover der strømmer en klar Bæk, som har sit Udspring højt oppe i den dybe Sne mellem Ætnas Kratere. Alle besøgende pleje at drikke af dette Vand, forklarede Føreren os, og vi skulde selvfølgelig ogsaa, i hvilket Øjeblik den